

РЕШЕНИЕ

№ 5493

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100505467 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение от 16.03.2022 г., постановено по гр. дело №24378/2021 г. по описа на Софийския районен съд 69 състав ответникът Министерство на вътрешните работи е осъден да заплати на ищцата В. К. на основание чл. 181,ал.1, вр. чл. 142,ал.1, т. 2 ЗМВР сумата от 3 360 лв., представляваща левова равностойност на полагаща се на ищцата и неосигурена от ответника храна за периода от 01.04.2018 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното погасяване на вземането, както и на основание чл. 86 ЗЗД сумата от 640,02 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника МВР, с която обжалва първоинстанционното решение като неправилно и необосновано. Поддържа се, че претендираната равностойност за храна за процесния период е включена в определената на служителката основна заплата, поради което тази сума не се начислява като отделно перо. Излага се, че статутът на служителите по чл. 142,ал.1, т. 2 ЗМВР се определя по ЗДСл, който не предвижда предоставяне на храна или на левовата равностойност и чл. 181 ЗМВР не е приложим. Заявява, че чл. 142, ал. 4 ЗМВР урежда изчерпателно приложимите норми от ЗМВР и сред тях не е чл. 181,ал. 1 ЗМВР. Поддържа се, че при присъждане на левовата равностойност на храната по реда на чл. 181, ал. 1 ЗМВР би се стигнало до плащане два пъти за

едно и също нещо, тъй като съгласно §69, ал. 6 от ПЗР на ЗИДЗМВР в индивидуалната основна заплата на служителите е предвидено да се включи и левовата равностойност за храна, съгласно чл. 181, ал. 1 ЗМВР. По изложените съображения се иска отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което предявените от ищцата да бъдат отхвърлени в цялост. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищцата В. К., с който оспорва същата като неоснователна и моли въззивния съд да я остави без уважение. Поддържа се, че правните норми, на които се позовава ответникът във въззивната жалба са неотнорми и неприложими към настоящия случай, тъй като намират приложение в период, който е различен от процесния. Излага се становище, че чл. 181 ЗМВР не прави разграничение между служителите на МВР и се отнася до всички служители на МВР, като се посочва, че с Наредба №8121з-773/01.07.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, извън пределите на законовата делегация, неправомерно е ограничено това право. Поддържа се, че към настоящия случай не следва да намери приложение и чл. 67, ал. 12 от ЗДСл тъй като размерът на равностойността на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР няма характер на допълнително възнаграждение. Предвид изложеното се поддържа, че предявеният от ищцата иск е основателен и правилно уважен от първоинстанционния съд, а подадената въззивна жалба следва да бъде отхвърлена, тъй като е неоснователна и необоснована, поради което се иска въззивния съд да я остави без уважение и да потвърди първоинстанционното решение.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Ето защо съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2-ро от ГПК.

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация по чл. 181, ал. 1 ЗМВР и по чл. 86 ЗЗД.

За да бъдат уважени така предявените иски ищецът следва да докаже, че в периода 01.04.2018 г. до 31.07.2020 г. е заемал длъжността „главен експерт“ в СПОМАП-ОАПОМАП-ДБДС-МВР и има качеството на служител на МВР по смисъла на чл. 181, ал.1 ЗМВР, както и размера на дължимата левова равностойност за храна. По акцесорния иск за присъждане на обезщетение за забава следва да се докаже падежа на задължението за плащане на левова равностойност на храна и размер на обезщетението за

забава. При пълно и главно доказване на тези факти в тежест на ответника е да докаже, че е погасил породеното задължение чрез плащане или друг правопогасяващ способ.

Съгласно чл. 181, ал. 1 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. Разпоредбата на чл. 142 ЗМВР посочва следните служители на МВР: държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; държавни служители; лица, работещи по трудово правоотношение. Алинея трета на същата разпоредба изброява лицата, които имат статут на служители по ал. 1. Редакцията на нормативният текст на чл. 142, ал. 4 ЗМВР към процесния период гласи, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител.

Между страните не е спорно, а и се установява от приложената към кориците на първоинстанционното дело заповед №8121К-1115 от 02.02.2017 г., че на основание чл. 82, ал. 1 и чл. 12 от Закона за държавния служител ищцата е назначена на длъжност „главен експерт“, с ранг III младши в сектор „Правно обслужване и мерки за административна принуда“ на отдел „Административно-правно обслужване и мерки за административна принуда“ към дирекция „Български документи за самоличност“ -МВР.

Съгласно § 85 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.), разпоредбите на Закона за държавния служител се прилагат за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2, чието служебно правоотношение е възникнало след 1 април 2015 г. Именно в такава хипотеза се намира ищцата по настоящото дело, чието трудово правоотношение е прекратено със Заповед №28533-88-14-Д6 2016 г., а със заповед от 14.06.2016 г. е назначена като държавен служител на длъжност „главен експерт“ в сектор „Правно обслужване и мерки за административна принуда“ и е преназначена на същата длъжност в сектор „Правно обслужване и мерки за административна принуда“ на отдел „Административно-правно обслужване и мерки за административна принуда“ към дирекция „Български документи за самоличност“ -МВР със заповед №8121К-1115 от 02.02.2017 г.

Съгласно чл. 32 от Закона за държавния служител, за изпълнение на държавната служба държавният служител има право на брутна заплата, която включва основна заплата и допълнителни възнаграждения. Съгласно чл. 67, ал. 1 ЗДСл. brutната заплата се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения. Според ал. 7 на цитираната разпоредба допълнителните възнаграждения са за нощен труд; за извънреден труд; за работа през официалните празници; за времето на разположение; за постигнати резултати; за изпълнение и/или управление на проекти или програми по чл. 21, ал. 4.

Уредбата относно възнаграждения, материално и социално осигуряване на служителите на МВР се съдържа в Част трета „Държавна служба в МВР“, Глава шеста, Раздел VI. Новелата на чл. 176 ЗМВР е идентична на разпоредбата на чл. 67 ЗДСл. и гласи, че brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение

и допълнителни възнаграждения. Разпоредбата на чл. 178 ЗМВР урежда и допълнителни възнаграждения. Именно в този раздел се намира и уредбата, на която се позовава ищцата по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Настоящата въззивна инстанция намира, че при наличие на изрично препращане в нормата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, която не предвижда никакво изключение относно приложното поле на ЗДСл., не може да се приеме аргументът, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР се прилага за всички държавни служители, предвидени в чл. 142 ЗМВР. Очевидно логиката на нормативният акт е да урежда статуса на различните видове държавни служители според тяхната професионална категория в три различни групи. Първата група обхваща лицата по чл. 142, ал.1, т. 1 ЗМВР - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и лицата по чл. 143, ал. 3 ЗМВР, чийто правен статус, в това число права, задължения и дължимо възнаграждение - основно и допълнително се урежда изцяло от Закона за МВР /арг. от чл. 142, ал. 2 ЗМВР/. Втора група са лицата, страни по трудови правоотношения и техният статус, в това число трудовоправните им права и задължения се уреждат от Кодекса на труда /арг. от чл. 142, ал. 5 ЗМВР/. Има и трета категория лица - държавни служители по смисъла на Закона за държавния служител, чиито права и задължения, включително възнаграждения за положен труд, се уреждат изцяло от този закон /арг. от чл. 142, ал. 4 ЗМВР/. В тази последна категория попада и ищцата по настоящия иск.

Не намира опора в закона аргументът, изложен в отговора на исковата молба преповторен в отговора на въззивната жалба от ответника, че всички държавни служители имат правата по чл. 181, ал.1 ЗМВР. Такъв извод не може да се изведе и по аналогия при наличие на ясна и пълна правна уредба.

Напротив, че волята на законодателния орган е vizложен по - горе смисъл, че подкрепя и от последвалото изменение в новелата на ал. 142, ал. 2 ЗМВР, изм., бр. 60 от 2020 г., в сила от 01.08.2020 г., относно думите „чл. 185, ал. 1“; доп., бр. 85 от 2020 г., в сила от 02.10.2020 г.), с което изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от този закон. Следователно извън така изчерпателно посочените разпоредби, други норми от ЗМВР не следва да намерят приложение към правния статус на служителите по чл. 142, ал.1, т. 2 ЗМВР.

Предвид така изложените аргументи настоящата въззивна инстанция намира, че предявеният иск по чл. 181, ал. 1 ЗМВР е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради разминаване в крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

По разноските:

При този изход от спора и на основание чл. 78, ал.3, вр. ал. 8 ГПК, вр.

чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя юрисконсултско възнаграждение на ответника МВР в размер на 100 лв. за всяка инстанция или общо 200 лв. за двете съдебни инстанции, платими от ищцата В. К.. В тежест на въззиваемата следва да се възложи и платената от въззивника държавна такса в размер на 92,20 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 16.03.2022 г., постановено по гр. дело №24378/2021 г. по описа на Софийския районен съд 69 състав, включително в частта за разноските.

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** срещу Министерството на вътрешните работи, БУЛСТАТ *****, гр. София ул. „***** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР сумата от 3 360 лв., представляваща левова равностойност на полагаща се на ищцата и неосигурена от ответника храна за периода от 01.04.2018 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното погасяване на вземането, както и иск с правно основание чл. 86 ЗЗД сумата от 640,02 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК В. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** да заплати на Министерството на вътрешните работи, БУЛСТАТ *****, гр. София ул. „***** сумата от 292,20 лв. - разноси за първоинстанционното и въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____